Alguns apunts sobre en Milo Stevens

PRIMERA PART

3 de març

Aquest matí Milo s'ha obstinat que l'acompanyés a comprar-se unes bambes. Diu que vol estar còmode. Hem passejat hores per Munic fins que hem trobat un model que li semblés adequat. Encara que ens coneixem de fa temps, Milo es mostra recelós, esquerp. Sort que això ja no em sembla pas estrany. Com de costum, davant del seu silenci em dedico a observar. No em paguen per fer que els artistes estiguin entretinguts, encara que de vegades ho sembli. Em paguen per recollir dades, processar-les, donar-los una forma. Com una màquina, com un espia a la Guerra Freda, tot cigarretes, gavardines, magnetòfons. Així que observo.

Milo està cansat, es fàcil veure-li la pesadesa a sota dels ulls, en forma de línies fosques, arrugues de pedra. La tristesa que transmet, que a alguns tant agrada, que tan i tan bé queda als pósters, s'ha anat dipositant a certes zones del seu rostre, al voltant dels llavis, grossos i durs, als plecs del coll, material tectònic, a les profundes valls que conformen les seves galtes. Els ulls, tanmateix, no canvien. La mateixa expressió decidida i implacable. No fruit de la seguretat que normalment s'associa als *frontmen* sinó de la ràbia i la por i el cansament i la solitud. Fruit de la necessitat suïcida d'avançar. Barreja a parts iguals d'absoluta indiferència i d'atenció furiosa a cada detall d'allò que l'envolta.

"He començat a escriure una cançó sobre cavalls", em diu, en veu baixa, esquivant capes de pols i rascadures. "Darrerament no faig més que pensar en els putos cavalls". I és veritat. Tafanejant els seus quaderns (sé que no hauria de fer-ho. Sóc un animal curiós, impossible no ser-ho, d'altra banda, després de tant de temps en aquesta professió de vegades tan absurda) he trobat dibuixos de cavalls negres, poderosos, cavalls com a màquines de guerra, amb grans narius, deixant anar esbufecs de locomotora, vapor de l'infern (*et poses molt melodramàtic, Mark, serà per conviure tant amb aquest home?*).

Milo ha esmorzat tot sol i no ha deixat que se li apropés ningú. Estem allotjats a un hotel car i discret de Munic, tot mitges llums, fusta i vidre. Els cambrers

en passar fan pudor a bones maneres i millors propines.

M'assec amb la resta de membres de la banda i prenc un cafè amb llet, molt calent. Em saluden amb murmuris i mirades no del tot amistoses. Sempre un intrús. El Nils, guitarra rítmica, és al meu costat, concentrat en el seu plat d'ous ferrats. Al cap d'una estona, quan Fitzroy, bateria, esmenta Milo, Nils ha deixat anar un comentari que no he acabat de entendre. Encara que el respecten (en general tots són una mica més joves que ell, antics fans de la banda, excepte el Marcus, el baixista, tan veterà o més que Milo, i a qui sembla que no li importi res excepte beure i follar amb qualsevol objecte amb mamelles), no semblen gaire contents amb ell, i la veritat, no es pot retreure'ls-ho. A Milo li és igual. O això sembla.

Darrerament em comenta que no pot veure ningú, que no és res personal, sols coses que passen. I llavors torna un altre cop a parlar de cavalls: "Era a la habitació i en mirar per la finestra m'han vingut al cap cavalls. Un altre cop. És l'hòstia, ja em diràs què tindrà aquesta puta ciutat d'europeus titafreda per fer-me pensar en cavalls. No ho sé, de petit volia ser *cowboy*. Per això el ranxo a Arizona i tota la pesca. Però després se'm va passar una mica. Vaig pensar, cony, Milo, que ets de Leeds. Però ara de cop... Deu ser que em faig gran. Ja veuràs, acabaré tornant-me un *redneck* boig. O pitjor, cantant als USA com el puto Springsteen".

(*aquesta és una de les coses que el tenen sempre preocupat, ser un d'aquests rockers vells que passen els últims anys de la seva carrera demanant almoines a altres vells podrits que es diuen a si mateixos "la gent del Boss" o qualsevol d'aquestes merdes*)

La major part del temps, entre Milo i la seva banda s'estableix un silenci barreja de respecte i agressiva professionalitat. Agressivitat no massa ben amagada, normalment. Quan m'he llevat, Marcus encara estava de festa, el sentia cridar a l'altre costat de la paret. De seguida m'he imaginat el Milo remugant en silenci a la seva habitació, potser sense haver dormit, amb els ulls vermells i barba ja poblada. El Milo amb prou feines el suporta, el Marcus. Està acostumat a tocar amb mercenaris, però s'assegura sempre de tenir l'última paraula a l'hora de fotre la patada a algú, si cal.

Jo no deixava de sentir rialles de noies joves i aldarull *in crescendo*. M'he imaginat un corral ple de gallines i un sol gall negre, gran, cloquejant al mig. A la foscor d'aquest corral, si un s'hi fixa amb atenció, pot percebre els ulls brillants i vermellosos d'una guineu furiosa. És el Milo disposat a provocar una massacre.

Em passa sovint això amb el Milo, la ment se m'omple d'imatges, de sensacions violentes. Haig d'apartar aquests pensaments perquè em desvien dels fets, m'abstrauen de la realitat. I quan me'n vull adonar ja fa dues hores que miro una paret.

Llavors m'he dutxat, he baixat al menjador i m'he acostat al Milo. M'ha llançat una mirada que volia dir "tu aquí no seus". Així que no he tingut més remei que allunyar-me'n. Després s'ha aixecat sense dir res, s'ha ficat les seves ulleres de sol i m'ha fet un senyal amb el dit. Ell sabia que aquest matí tenia almenys tres entrevistes tancades i també que no pensava fer-les. Jo també ho sabia. A aquestes alçades, la intuïció tràgica és el que millor em funciona amb ell.

7 de març

Som a Berlín. Ha passat una cosa estranya. Estàvem caminant pel carrer, mirant la gent i el trànsit, sense parlar. Jo observava de reüll el Milo sense atrevir-me a dir-li res (*només em passa amb ell, normalment no puc callar ni a sota l'aigua*). En un moment donat, hem entrat a un parc, un d'aquest enormes i verdíssims parcs berlinesos, i ens hem assegut a un banc. Feia una mica de fred.

Jordan, el manager, portava una estona intentant localitzar el Milo, jo sentia el

timbre del seu mòbil, i sabia que ell també, però cap dels dos hi faria res i la trucada es perdria als llimbs, tal i com havia arribat. “És com tenir un fill tonto”, va ser l’única cosa que va dir Milo. “No sé per què els de la discogràfica el paguen. És clar que tampoc sé per què em paguen a mi”.

I és veritat que li paguen una pasta absurda. I també és veritat que, si ens posem a calcular, Milo porta gairebé deu anys sense fer una cançó mig decent, vivint (molt bé, meravelles dels drets d’autor) de les rendes dels Ethereals i dels primers èxits de la seva carrera en solitari. Els seus directes omplen (cada cop menys, tot s’ha de dir) i el catxé no baixa. I axí continuen les gires, el voltar per hotels amb totes les despeses pagades, els vols a primera, el menjar de luxe (he vist a aquest home demanar llagosta farcida de caviar, ho juro, només per veure si li serveixen una estupidesa com aquesta, i és clar que ho fan, i ell ni tan sols se la menja, només mira la llagosta amb cara de sorpresa i una lleu indignació, i la llagosta li torna la mirada i tot plegat resulta bastant ridícul), i el paio continua nit rere nit pujant als escenaris del món, com si tot el món fos en realitat un gran circ, i tant és l’hemisferi i les nenes (perquè ho són, nenes, que podria ser el seu pare, que podria ser el seu avi si hagués tingut fills), se li tiren a sobre i estic segur que s’ho farien amb ell en un obrir i tancar d'ulls. Mai no ha fet aquest pas, no almenys des que jo sóc al voltant, i no crec que la meva presència influeixi en absolut en el seu comportament. Crec que no ho faria. Puc veure la seva cara de fàstic quan les noies se li acosten. Una cara que sembla dir “no puc creure que això em passi *a mi*”. Sort que sempre té la resta de membres de la banda per recollir qualsevol dona avorrida o amb set de “glamour”.

Un dia em comentava, al respecte de tot això: “És tocar ‘Dead Weight’ i es tornen bojos, i després del concert ‘que bo que ets, Milo’ i ‘tornaran els Ethereals?’ i em parlen com si em coneguessin de tota la puta vida. Quina colla de ronyosos. Tinc molta més pasta de la que necessito i tothom sembla adorar-me, encara que no sigui a mi a qui adoren. I tot plegat és una maleïda comèdia. Però no seré jo qui es queixi. No seré un d’aquests ploramiques fastigosos. Fa molt de temps que vaig decidir que ni parlar-ne de rebentar-me el cap o alguna merda ordinària de grunge de tercera. Jo vull arribar a vell i ser el més ric del cementiri. No sé ben bé per què, però ara que ja gairebé hi sóc, no li ho penso posar fàcil, a la mort. Per fotre, ni que sigui”.

Quina relació existeix entre el capitalisme i la cultura de la nostàlgia? Com és possíble que els vells ídols continuïn pujant a escenaris i omplin pavellons? Quina és la indústria que suporta aquesta pantomima? Arriba un punt que els artistes esdevenen objectes, tòtems. El públic només vol sentir les coses que ja coneix, i d'alguna manera li és igual si el que hi ha a dalt de l'escenari és la persona real, un doble, un holograma. Pura representació d'allò conegut, seguretat, satisfacció quotidiana, som aquí i ens sentim part d'alguna cosa, no tenim cap mena d'intenció de trencar res, d'anar més enllà. El negoci dels cadàvers, dels miralls i el fum. Fantasmagoria.

M'he desviat molt. Deia que ha passat una cosa rara. Estàvem asseguts al parc i feia fred. Milo anava amb xancletes i no semblava notar-ho, o al menys no ho demostrava. Tot i el fred, i un fi ruixim, s'hi estava bé. No parlàvem, i s'hi estava bé. De sobte un ocell s'ha posat davant nostre, i jo diria que ens mirava, que li provocàvem certa curiositat. S'ha acostat de mica en mica i no semblava tenir cap por, com si estigués mesurant les distàncies. De vegades piulava. I de cop, a aquest primer ocell s'hi ha afegit un altre. Eren negres, amb el bec vermell, petits. I ens miraven. Més concretament miraven en Milo, a mi no semblaven fer-me cap cas. I després ha vingut un tercer, i un quart, i un cinquè, i un sisè, i quan ens n'hem volgut adonar, i mentre Milo es posava cada cop més nerviós, hi havia com cinquanta d'aquells ocellots als seus peus, observant-lo, apropant-s'hi, piulant en totes les modulacions possibles, i ell que posa els peus al banc, i de sobte fa un salt i desapareix del meu costat. S'ha posat a córrer, ha sortit del parc abans que jo tingués ni tan sols temps per reaccionar. Quan m'he fotut a córrer cap a ell, he vist com gairebé l'atropellava un tramvia, però l'ha esquivat i s'ha quedat quiet al altre costat del carrer, encorbat i sense alè, amb les mans als genolls. Quan he arribat fins a on era, esbufegava i no deixava de repetir la mateixa frase un cop rere l'altre: "Aquells cabrons venien a per mi".

12 de març

Avui Milo ha fet amics. Una amiga. Petita, molt jove. Una noia que es diu Aurin, té catorze anys i els ulls grisos. Ha sorgit del no-res, com una aparició o un convidat inesperat que, per alguna raó que se m'escapa, Milo no ha volgut fer

fora com fa habitualment.

Temps enrere, molt temps de fet, gairebé tant com el que porta net (durant la seva carrera amb els Ethereals, el tema de les seves múltiples addiccions era el pa de cada dia, un tòpic qualsevol que al cap d'un temps ja només escandalitzava les tietes. Un dia ho va deixar tot de cop, l'alcohol, el tabac, l'opi, l'heroïna, les pastilles, i fins i tot el sexe), Milo va dir prou als fans. No en volia saber res. Quan està d'humor per parlar, després d'algun concert gran, havent esquivat uns quants d'aquests seguidors que d'alguna manera misteriosa han aconseguit evitar els goril·les de seguretat, sempre em fa el mateix discurs, paraula mé paraula menys, amb la seva veu aspra, de tronc a punt de ser llençat al foc: "Els fans... Són sempre el mateix. No canvien gens. Trenta i pico d'anys porto fent el mateix, Markie, i res no canvia. Tots aquests jovenets perjudicats per les drogues, tan hormonats que fan riure. Les teves cançons són la seva vida perquè encara no els ha donat temps de tenir-ne, de vida, d'adonar-se que tu només cantes aquestes merdes perquè en un moment donat vas ser com ells i després... Bé, què t'he de dir. Els fans... Anys després seran ciutadans responsables, gent amb feines i fills i hipoteques i es treuren els pírcings i les samarretes negres, i vinga a produir i a oblidar-se de la música. I llavors per ells com a molt seré aquell paio que cantava amb els Ethereals, "un grup molt boooo, *tiuuuuu*, de la meva època", li diran als seus fills, que tindran el cap fotut dins d'un ordinador d'aquests portàtils i a qui els suarà la polla el que digui el seu pare... I així gira la nòria, Markie. Així gira." I llavors calla, com sempre incrèdul davant del fet de provocar admiració per una cosa tan ridícula com ajuntar acords i paraules. Ridícula per ell, clar.

Serà aquest despreci per ells i per si mateix real? O el fruit de tants anys d'adulació? Serà aquesta la seva manera d'escapar, o només un sopar de duro que vol fer-me creure?

El dia ha començat tebi, desafortunat, un matí parisenc sense ni mica de l'encant que normalment s'associa a aquesta ciutat (sempre que vinc per aquí tinc la sensació que aquest encant va morir ja fa temps, després dels 60 potser,

o fins i tot des del moment en que Montmartre es va convertir en una caricatura de si mateix, ja fa dècades). Milo estava molt molest, torracollons, despentinat (té els cabells cada dia més grisos, cendrosos ja). Em va explicar que havia començat a escriure una cançó, la primera en mesos, però que la va acabar llençant. Jo li havia vist gargotejar en una llibreta algunes paraules i dibuixos, però no li vaig donar importància "Era una puta merda", va ser l'única explicació que em va donar.

Com que no teníem res a fer i volia protegir els músics i el Jordan del seu caràcter de merda, li vaig dir d'anar a mirar discos. És una de les poques coses que sé que encara li fan gràcia. A tots dos ens agraden els discos vells, el LPs i els set polzades. Tenim bones col·leccions tots dos. Milo se'n riu, dels mp3s i dels cds, com se'n riu de tot. A mi m'agraden molt els discos pero no tinc manies. I així, de vegades anem junts a buscar botigues petites a barris lluny del centre, ens oblidem del món una estona i gastem els nostres diners en aquests trossos de plàstic que, en el meu cas almenys, fantasiejo regalar als meus fills. Si és que en tinc algun dia, clar *(potser ja ets gran Mark, els teus cabells no són molt menys grisos que els del Milo).*

tanta digressió i no arribem enlloc. Què vull dir amb tot això? Amb quin propòsit algú escriu sobre algú altre? Perquè escriure sobre un mateix? No serà en realitat la mateixa cosa?

Portàvem ja una estona a la botiga, una de petita i tranquil·la que vam trobar per recomanació d'un amic meu, i jo, amb el nas enfonsat dins d'una pila de discos de blues plens de pols, m'havia oblidat completament d'en Milo. Llavors, a cua d'ull, em sembla veure com algú petit s'apropa cap a ell. Aixeco la vista un moment i veig com una personeta, que sembla molt jove, cabell curt i ros, li fa una foto. Miro immediatament a Milo, i em poso tens, com un pare que intueix que el seu fill malcarat, el que es desperta cada dia amb cara de vinagre, está a punt de causar problemes. Tanmateix però, el veig allà plantat, sense fer res, com si fos incapaç de reaccionar. Ni tan sols té la seva cara de "et fotria una hòstia ara mateix que hauries d'anar a buscar les dents a objectes perduts", que normalment és la que porta a sobre quan els desconeguts se li apropen. Només mira la noia (és una noia, ara me n'adono, una noia molt jove,

de pell clara i ulls translúcids) de fit a fit, com qui mira un eclipsi. Penso que de fet Milo mai ha estat una persona violenta. De tracte difícil, és clar, i de llengua furiosa, però no de ficar-se en baralles. Pel que sé, un cop li va rebentar el cotxe a un de A Certain Ratio, però també sé que encara se sent malament per allò. Ell no se'n recorda de res. Una amiga de llavors, Susan, em va dir "com se n'ha de recordar si amb la mescalina que portava a sobre es podria haver fos el Pentàgon".

Però el cas és que aquesta foto no li ha fet massa gràcia, i allà som els tres, dins d'un triangle tens i estàtic, jo esperant el moment en què l'hauré de treure de la botiga perquè no es posi nerviós i comenci a dir-li a la noia coses que potser no són les que més ajudaran a la seva (ja deteriorada de per si) imatge pública. La noia, que semblava més aviat una nena, i que estava quieta i somrient, com si es rigués d'ell, duia una Pentax a les mans, i de cop s'ha sentit com corria el carret al mateix temps que no deixava de mirar a Milo amb tota la insolència del món, i el paio que no sap què fer, que de cop és més jove i indefens que ella, i fa un pas enrere i fa caure una pila de singles de jazz i el dependent, que portava una hora sense respirar llegint ves a saber què, aixeca el cap i se n'adona de l'escena, i Milo té deu anys i li agradaria amagar-se sota terra. I la xavala va i li fa una altra foto. Estic a punt de cridar "Però què fas?", i ella que deixa anar una rialla i una altra foto. Aixa que vaig ràpid cap allà, poso els discos al seu lloc, i li dic a Milo "vinga, anem". Li demano disculpes al depenent al passar i Milo sembla una estàtua de sal a les meves mans, quan sortim de la botiga a corre-cuita. Hem estat a punt d'emportar-nos un parell de clients per davant.

Només trepitjar el carrer sentim una veu a la nostra esquena. "Espera!", ens cridava, el cridava. "Escolta!". Ens hem girat, Milo a la vorera sense dir res, mirant-la. "Puc venir amb vosaltres?", va dir la noia arribant a la nostra alçada. "Ets ràpid tens les cames llargues", diu, mirant Milo de dalt a baix. Parla un anglès bastant fluïd, amb una cantarella per l'accent francès que li dóna un aire juganer.

"Què vols?", li demano, en un inesperat (i innecesari, en què pensaves?) rampell d'autodefensa. Però ella ni m'escolta. Al contrari, aixeca la càmera i li fa una altra foto, a tret de canó, a tota la cara. El Milo ha intentat protegir-se,

cobrir-se, qualsevol cosa, de forma tan malapta que li han caigut les ulleres de sol a terra. Així que ens hem quedat allà clavats, com dos inútils, i ella vinga a riure. "Per què ho fas?", ha demanat de sobte el Milo, ja entre curiós i cansat, veient la impossibilitat de desfer-se de la nena. Estàvem drets al mig del carrer, la grisor del dia congelava l'escena. La nena arronsa les espatlles amb tota la calma del món, com si qualsevol altra opció fos impensable, ridícula. Aleshores van començar a parlar.

"Com et dius?"

"Aurin, i tu?"

"No saps qui sóc?" (l'expressió d'el Milo de cop es relaxa, és un altre).

"No... Hauria de saber-ho?"

"No... I ara. Però m'estaves fent fotos".

"I què?"

"Doncs..."

"M'agrada fer fotos. I tens una cara guai".

"Gràcies. Em dic Milo".

"De res".

"I per què hauria de coneixe't?"

"Be... (podia veure perfectament com el Milo es moria de vergonya, la nena el mirava i ell semblava sentir-se imbècil, com quan tenia 15 anys i no gosava parlar amb ningú. Estava desarmat. Vaig pensar com penós que resulta en realitat fer-se adult, donar forma a allò que coneixes com la teva vida i que de cop tot això no valgui per a res. Ser un titella, un gat de drap) Per res."

"Ets famós o què?"

"Una cosa així..."

"Per què?"

"Tenia una banda. Fa anys".

"Guai! I ja no?"

"Ja no".

"Vaja, quina pena".

"Bé, ara toco sol".

"Ja... Com es deia la banda?"

"The Ethereals".

"Mmmm... Sona bé. A grup antic".

"Sí... Dels 80, més o menys".

“Ah... No conec gaire aquella època. Jo ni tan sols era una idea als 80, saps?”
“Clar”.
“Però el meu germà em deixa alguns discos. The Cure i aquell grup del cantant que ballava de manera estranya que es va suicidar (llavors em vaig fixar que duia posada una samarreta de Kings of Leon i unes bambes d'esport velles. Milo odiava als Kings of Leon, i jo també. I qui cony no? Però en aquell moment la samarreta era un detall sense importància)”.
“Joy Division”.
“Això. Aquests m’agraden”.

a vegades Milo em deia que trobava a faltar a l'Ian. I que era una cosa rara, perquè no es van conèixer gaire i de fet les vegades que havien coincidit no s’havien portat gaire bé. De fet, cada vegada que es veien s’acabaven dient de tot menys guapo. Suposo que en realitat el que troba a faltar és aquella època, l’Anglaterra de llavors, fosca i miserable i vibrant.

“Quants anys tens?”
“Catorze”.
“Per tu tots aquests grups són com fòssils”.
“Bah, no n'hi ha per tant”.
(Milo es mirava les puntes dels peus, les seves botes de cuir negres, fetes pols, sense saber ben bé què dir).
“Estic fent un treball per l’escola”.
“En què consisteix?”
“Faig fotos d’un dia normal. Sobre les coses que m’agraden. M’agraden el discos, i tu m’agrades”.

En aquest moment, i per la meva sorpresa, Milo es va posar vermell. A partir d’aquí tot va semblar part d’una mena de pla mai fet públic. No sé exactament com va anar la cosa, però vam passar tot el dia amb ella. Per ser exactes, ells van passar el dia junts. Jo em vaig mantenir al marge, o em van mantenir al marge. L'Aurin no em feia gaire cas i jo vaig acabar sentint-me fins i tot una mica gelós, fora de lloc. Ja ho veus. Com que no teníem res a fer ens vam dedicar a passejar i a anar a llocs que a l’Aurin li agradaven. Ens vam convertir per unes hores en un apèndix seu. Milo semblava més lleuger, més lluminós, i se la mirava amb un somriure i semblava que gaudia, semblava

molt lluny dels escenaris i la prensa i les cançons mai compostes. Suposo que li agradava la sensació de passar una estona amb algú que ni tan sols sabia el seu nom ni el de la seva banda. Així que caminàvem i caminàvem, i cada cert temps, Aurin ens feia parar per fer unes quantes fotos.

Durant una d'aquestes pauses, Milo va fixar-se en una pintada bastant grossa, que cobria de dalt a baix una paret antiga, plena de pedaços. Es va quedar mut i pensatiu, greu de cop, amb la vista clavada al mur. La pintada deia "Rick Rubin was here". Rick Rubin ha estat aquí.

Hi havia alguna cosa desconcertant al voltant d'aquella pintada. Les seves dimensions, la força de les seves lletres negres, com grans esgarrapades contra el mur oblidat, tot ple de taques i forats i molsa. La seva presencia en si ja era d'alguna manera sospitosa. "Rick Rubin?" vaig pensar. "Per què?"

Milo mirava la paret arrugant lleugerament el front. Impossible saber exactament què estava passant darrere les seves ulleres de sol. Sabíem que Rick no havia estat a París des de feia molt temps i que, si hi hagués estat, òbviament no s'hauria pres la molèstia de deixar el seu nom en lletres enormes a un mur oblidat d'un barri qualsevol de París. La sola idea era per descollonar-se. Tothom sap que a Rick només li interesen la meditació zen i els culs de les negres. Encara que només hagués estat per mandra, mai hauria fet una cosa així. Pujar a una escala? Exposar-se a suar i tacar-se la barba? Ni de conya. Vaig suposar llavors que hauria estat un admirador o be un paio amb molt de temps lliure i ínfules d'artista postmodern.

Quan ja va començar a fer-se tard, Milo va convidar a l'Aurin al concert, pero ella va dir que tenia deures, i que els seus pares l'obligaven a ser a les onze a casa. Milo havia oblidat que entre els dos hi havia més de quaranta anys de diferència. Jo no podia deixar de pensar en aquests violadors de nenes que volten pels parcs, solitaris i demacrats, d'esquena al món, i van tocant-se darrere els matolls, corrent-se a qualsevol lloc. Semblava realment afligida quan ha hagut de marxar. Li ha promés al Milo enviar-li unes fotos si li donava l'adreça. Pero Milo no té cap adreça, tota la seva comunicació amb el món real és, paradoxalment, virtual.

"Tenia uns ulls molt bonics", em va dir quan ella va girar a la cantonada i finalment vam marxar i vaig poder tornar a sentir-me còmode en aquest silenci que no trenquem molt sovint, per respecte, per vergonya o simplement per mandra.